

Géczi János

Magánkönyv

TARTALOM

[az encián előszobája]
RÉTEGEK AVAGY ÓDA A VERSHEZ

[szabad kis zsandárversek]
MAGÁNKÖNYV

[38 fekete oszloptuja]
SZABADOS-ZSOLNAI-ÉS GÉCZI-MOTÍVUMOK

Széphalom Könyvműhely, 1993

Készült
a Veszprém Megyei önkormányzat
támogatásával

© Géczi János, 1993

[az encián előszobája]
RÉTEGEK AVAGY ÓDA A VERSHEZ

- 1 elfekszik a havas földön
az az asszonycsípőjű enciángyökér
ráng s görcsöl
a trachitszürke kavicspárnán
mielőtt megszülné szentágostkáját
szétjajgatja a rongy filozófiát
hangszálain feni szavait
- kék kék kék
- 2 megrokkant kövek: időrágta mind
s a résperemek halványzöld tűi
szorgosan egybefércelik a rétegeket
hogyan nevezzem
ásványi félelem vagy vegetatív szorgoskodás
se nem árt se nem használ
a mészlapok közt rejtőző csigáknak
gyöngéd tiltakozás a spirálban
- 3 nem kevesebb nem több
csupasz időmotívum
kitéve a fényhavazásnak
- szíromragyog az elhagyott
doboz kifakult teraszán
sakktáblás kövek foglya
és zsoldos írisz matt árnyékáé
s mégis köszöni
hogyan lehetett
- 4 csak annyi
hogyan hazatalált
csöpp ólomféreg
a bezúzott húsban
- 5 abban a törben utoléred
az új seb mélyén a régi seb alszik
s a régi sebben az újabb felébred
- 6 ez az a kor
amikor ismételni kezdi
mint egy refrént
magátmásokat
vagy
másokatmagát
mire lehet ráfonódni
ahogy a futórózsa
a lélegző kertben
csak rózsza
csak rózsza
csak kérdés

- 7 a mandarinosláda lécein
kívánok festmény lenni
amilyent láttam szabadosnál
korfuról illatos-vékony deszkákat
akartam neki hozni
de megtöltötték szardellával
nem akarok halszagúvá válni
miként a kések szabadosnál
- 8 a ciánkristályba bezártan
van egy kézirat
ugyanúgy és ismét
ahogy a dobogás szerkezete
a lenyelhető kapszulában
kinek a ritmusát
hangosítja a felpumpált karóra
- 9 meddig nézhető
a hajnal udvarában
hogy hűl a kenyér
- 10 a pakisztáni szőnyeget
éjszakánként tovább szövök
valakik
ellenőrzöm reggelenként
az etalon kirakatában
- egyre több rajta
a kettős imafülke
kék piros sárga
de néha a zöld is
- a rozettákban s palmetták szárnyán
visszajutottam
a tiszta színekhez
(tulipán szegfű jácint
és rózsza)
s gyapjúfehér szőnyegcsillagokhoz
- köszönöm nektek valakik
hogy dolgoztok a bordúr
birkaszagában
- 11 AKI VELEM EGYÜTT HŰSÉGESEN
TAPOSTA CSINTAMÁNI
TIGRISCSÍKJAIT
- 12 mire lehull a
óra a hű encián
alkoholkék lesz
- 13 darázs dönög az
üres sörösvégben
konokul nézem

- 14 két cirmos fehér
bimbó a citromgallyon
melyik szakad le
- 15 málnaszemsisak
a sás hegyén az isten
ilyen magányos
- 16 harmatcsepp hintál
a telefonkábelén
most lehallgatnak
- 17 ahogy habzsol
piciny hernyója
a vállgödörtől a nyakig
a fájdalom
kihúzzhatatlan az artériából
ismét ezek a martalóc képzők
a nyelvi transzformációban
tapinthatóan
elvannak rajtam
- 18 befelé görbül a részkar
- 19 nem szabad ebbe a kacsába harapni
megszólalásig olyan mintha élne
szerénytelen sütemény
- 20 a szamovár fényén
síkos alakok
járkálnak fecsegnek
a kandiscukorról
s a régi illatos teákról
ha egy csöpp neonméz
hullna közéjük
ráhajolna mind
a sárga kútra
hogyan tartsam akkor távol
ezt a folyós éjszakát
- 21 csokoládétojást gyűjteni
régieket festett délutánban
akupunktúratűit
nyomkodja belém a Nap -
elernyedni
- 22 ez a kaska
bizony megtelne
levágott körmeimmel
miért nem gyűjtöttem egybe
harminchat év körmeit
havonta kétszer
benyúlhattam volna
a gyékényhas

száraz melegébe
mennyi élménnyel leszek
kevesebb halott

23 az encián
az encián ragozza főneveit
így néha tó
néha ég
bármilyen víz
mértan
néha körömlakk lesz
esténként ismét encián
valaha a holdszél peremén hullámozott
s volt a parker kézmeleg tubusában
szőnyeg lehetett
negyvenöt szirmú
mint alkonykor
a climbing fritz thiedemann-futórózsa
vetésekben
a sarkantyús
mezei szarkaláb
gyertyános-tölgyesben
széleslándzsás télizöld meténg
nyertese a cake-walknak
kékbegy kéksav kékróka bunda
a tudákos nő arzenáljában
ha tehetné
messze vándorolna
a tárnicsládikótól
ahol nem tud
a végtelenség talapzata
lenni

24 török a járdát
nagy lapokra
mint a síkúveget
egymásra fekszenek a léptek
ki sétál helyben járva
s jut mégis feljebb
aszfaltcafátokat
aszfaltcafátokat
távcső nélkül is látok
a púderes égen
(EZT MOST BEÍROM
A BITUMEN KÖNYVÉBE)

25 kucsmatöltelék

26 milyen jó
ablakszem lenni
mikor síkol rajta
a bakonyi szél

27 csak most fedezem fel
hogy a tényképen
ami idestova négy éve készült
a dühöngő áprilisban
ahol két tiszafa közé
kihúzta magát a kirakatüveg
alig halványan
s mégis megnevezhetően
ott vagyok
feltapasztva akár egy vignetta
csak a képen létezik a fa
a veteriánus házának
üres kirakatszeme
beroppant
s én is csak ott
azon a maszatos tényképen
úgy ahogy
egy csapdába esett vétlen

28 lapos koronás
bársony molyhú
ecetfa nő a bádogcsatornában
rhus tipida mondom
hogy eltaszítsam magamtól
de mégiscsak közelebb férkőzik a tető
mi nőhet ugyan
a ház túlsó oldalán
ahová görbül a rozsdás csatorna
hogy megmaradjon
ez a félszárnyú
lángvörös egyensúly

29 a kancsóban sziszeg
mielőtt verssorrá változna
holott nem akar az lenni
szájában megakad a szoba
akkor csap rá
az írógép görbe ólomkarja
mielőtt támadna
kígyófeje előtt
dermedt s verítékez
a metszett pohár
nem akar betűk sora lenni
de S-szárú tulipán se
ő a kicsi kancsólakó kígyó
lézöld testű
fürgé bimbófejű
akinek hússzínű a torka

30 itt a tavasz

kilőtték belőle az angyalokat
a lukakat alig venni észre
égszínűek avar-rőtek
s foltosak akár a szürkületi nyírek törzse
tele van folttal ez az erdő
folton folt az évszak
kedves hegyem csupa horpadás
golyóhorzsolta ágak alatt
ha nagyon odafigyelsz
a hiányok kottáját
drótra fűzött császármadaraknak
képzeld
valami széles övre akasztva
hogyan boldog lehess
ha már itt a tavasz
és megbonthatatlan
azok a lukak pedig eltakarhatók
hajló lombbal
csikorgó csizmaszárral
annyiféle satírceruzához kedves
grafikuskézzel

31 mert kicsurog belőle a lila
hát nem olyan mint a padlizsán
a hasonlatoktól egyébként
fosok

vagy tíz éve
a padlizsánban van valami
a Földközi tenger csigáiból
amikor csúszkálnak
a földre döntött dór oszlopok
tárnicsárnyékában
a forma bennük az örök
ezt érdem megfigyelni
és az ezüst bököttüket
amelyekkel fölébresztik egymást
pirkadatkor
eső múltán
hogyan aztán visszafeküdjenek
a lila porcelántokba

32 mondja hozott

és felmutatja
olyan kék mint a jácint
márciusi
sok apró amforája
hozott így ledugaszolva
hogyan el ne rohadjon a színe
ki ne rohanjon belőle

neki a galériaerdőnek
sikongva
és hogy benne mind
az a hajnali kősókristály
csupán föloldva
hisz tudható nem a felhőktől
a szétszerelt ásványoktól
marad ilyen átváltozatlan
a rádió alatt
mert meg kell adni
a szobának is
a végtelenség érzetét
mondja és nevet
hogy hozott nekem egy dunsztos üveg
tengerbefőttét

33 ez az éjszakai csiga
sorról sorra
gyönyörtől villognak bunkócska szemei
a négy szem nyákos
ahogy sorról sorra
ahogy szokás az latinmód
csiszolja
radírozza a betűket
míg semmi sem marad a papíron
üzengessen mindenki ahogy tud
ne sorokká törten
ne a sorokban
hisz mennyivel szebb
a csiganyállal behúzott
hajnali cellulózlap
és mennyivel
ha lecsúszna róla
minden önhitt
szörcsögő toll

34 ahogy befülek a tárgyakba
jó hallani
csend van
semmi csapzott vergődés
kényszeres dal
önfeledt pengetés
kések kocogása
a kinyilatkoztatásnak
tömör az alakzata
s leolvad róla az árnyék

- 35 az elgurult
szekrény alatti homály
csöndjébe belenőtt
az elfelejtett citrom
dalol
a penészsárga papagájban
- 36 varjak és apácák kerengenek
a terített havon -
hársládikóban viszik az ünnepet
kiszatírozza a mozgást
a ceruzafény -
grafitvonal és
még egy grafitvonal
- 37 azt a két percet add nekem
ami hátra van a feltámadásig
- 38 akár az urán
feleződik s ragyog
ez a délután
- 39 a térre én raktam két padot
én bontom a cseresznyeágot
kikevertem a színt
a háttérbe húzódott háznak
én játszom a kövön
mint fény én csúszkállok
én szereltem össze
ezt az áprilisi nappalt
- közepében állok
- 40 karján egy vázaszerű lánnyal
egyet jobbra kettőt balra
- 41 kínafa ágán a sárkány
- 42 még egy pillanat
és visszahúzza
indiaselymét az esti ég
- 43 veszprémben a költők
nem úgy mint szegeden
nem úgy mint debrecenben
nem úgy mint bárhol
szippantják az akácillatot
a nagy habverő réztál fényében
arcukat beledugják
a szagos reflektorba
s magukban duruzsolnak
hogyan legyenek esőmosta kő
résben elült szarvasbogár
vagy éppen kutyaszőr
a bakonyi szél öblítette téren

csak mindig máshol
csak mindig
a narancstermő sevillában

44 csalánteát iszom
hogy megtisztuljak
és nézegetem a zöld futó
csalánszöttest

45 ezek a fekete
nagy papírszárnyak
miért kerültek
jancsi vállára

46 szeretem hallgatni
ha serceg a rádió
mint só a tüzes platnin
mondom
vagy a fenyőforgácsok
a műhely gyalumelegében
pedig tudom
a rádió éjfél után
már mindenki ébernek serceg
az a kősó
és a szagos faforgács
vagy úgy harminc éve
csak nekem

47 nagy köröket siklottam a jégen
amikor a madarak sem
pedig vonzott a középpont
ahol a befagyott nádszál
kilógott a kék levegőbe
belógott a kék jégbe
ezt nem tudtam eldönteni
csak köröztem a jégen
köröket karcoltam körre
vártam hogy mondja meg
valaki
talán az a csöpp lányka
aki szintén a nád
kifeszített vitorláját nézte
hogyan honnan hová
hová honnan

48 a fagyaltba belenyomtam
egy pisztáciafát
egy kopár hegyet
és a citrom szagát
nyalogatom a tavalyi nyarat
csak hiányzik belőle
az a buzukihang

amire táncoltak a görögök
a hóhatár fölött
a piros sarukban

49 ülök a nádszéken
modellülök a gyorsrajzolónak
s tudom
nem fog tetszeni a képe
mert lefelejtí mögülem
a szomorú eperfát
s azt a nénét
aki kuporog a nyikorgó szekéren
és engem bámul

50 ha már van annyiféle
akkor létezni kell
cserzett bőrkötésben
a felejtés könyvének
is - pittyegem
a számítógép billentyűin
is is is is is
mígnem sziszegni kezd
a sok s-testű betű és tulipán

51 ma a versfán csapkodok
holnap leszek az eposz gombja
s hogy mi holnap múltán
még van időm kitalálni
de kettőspont semmiképp
gyűlölök szavak között állni
mert az igék
csontos könyökkel tolakodnak
a főnevek meg rendre szalutálnak
a kitömött jelzők előtt

52 ha azt mondod nekem
hogy van egy hasonmásam
aki szeret focizni
de sosem horzsolja fel a térdét
mindig megeszi az ebédet
és sétáltatja a kutyát
miközben ismétli a memoritert
mondhatnád azt is
hogy milyen verseket ír
de sosem a naplementéről
az erdőről a havazás házárol
csak hogy milyen verseket
milyen verseket ír

- 53 macska nyí a kapualjban
s a kotorékebek a szőrüket nyalják
ahogy az este előkerítette
kopott kabátját
szalonnaszagú
állítom míg vedelem a likőrt
ez a felvidék
- 54 ha újból elkezdem
eszembe sem jut miért
de ha nem folytatom
szüntelen tudom
miért nem vágtam neki
a megmászásának
- 55 ha alaposabban nézem
olyan áttetsző rilke enciánja
mert átüt rajta a hólé
át az alpok romlott sok csúcsa
s miramare márványsava is
ott kucorog egy szirom tövében
nem tudom eltávolítani
a dolgokról a hasonlatokat
belefűrődtak a felhámba
kullancsként pumpálják magukba
az enciánt
kékjében örökre ott ázik
a félbolond rilke
a másfél monarchiájával
lobogtatja a hullámokat
és duzzadt magvakkal melegíti
hóna alját
- 56 nyitva hagyom az ajtót éjszakára
lopakodjanak be az estikék
és héjszagú legyen álmom
mint a kurváké a bérágyon
é a ú
ízlelgetem a magánhangzókat
ha már nem érdekel semmi költészet
ismételgetem
és dongás léghajókat képzelek a város fölé
nyugat-indiából jött héj-léghajókat
petrólámpával jelző behemót égjárókat
amelyek titkon pacsulit is szállítanak
hogy elnyomják az éjszaka estikeillatát
ha már nem érdekel amit költészetnek hívnak
a nyelv kinyalja saját seggét
és kiélezi magát a csorba horizont

57 nem lennék cserszömörce

a Balaton partján
rohadt dolog
úgy tavasz múltán
nemfehérben
a tömény
tinta mellett állni
torokfojtóbb ott
a versbe nőtt
bokor léténél is
most már értem
a huzatos
karsztisztire mászott
cserszömörécét -
esténként
véraláfutás
és kifakult paróka

58 ha egyszer lesz egy bizánci kertem

kőkerítéssel és szalagos kapuval
csak lennel vetem be virágozzanak
a ház előtti kékfenyők és az atlanti cédrusok
sziámi macska-árnyékában
és hajnalban ébredve kikönyöklök a terasz
hűvös korlátjára nézzem
amint kinyílik a harangkondulásra a lenmező
satírzöld változását lenciánná
minden év azokért a júiusi hetekért lesz
a harmategyenruhás reggelekért
darazsak aranycsíkos iniciáléival megkezdve
aranycsíkos zsongással ilyen lesz a kertem
ha egyszer mégis lenne rá saját szavam
mandulaszagú lesz a kék lencián
hars mészkőkerítéssel bekerítve
és vert szalagos vaskapuval lezárva

59 a paloznaki vörös kőkorongok

az árny szurdokában
rendre élükre állnak
épp hogy elfér rajtuk
egy-egy acélfényű szajkó
kalapált szárnyú szarka
júiusi reggel
a mohok filcessé tömörödnek

60 a résen bezuhogó finom dörzspor

csiszolja a kroton levélpirosát

61 kék szemmel látható csak a vihar

62 a tűztorony zenélő órája
keringőtől keringőig méri magát
nem tud több lenni
akár a fogfájás a szüneteinél
az állkapocs a duzzanatánál -
ennyi elég talán
ennyi elég
pedig a kémcsövekben mennyi még
a bakonyszagú kisvárosból

63 újra kell kezdeni
ezt a trópusztalanított *egészet*
mintha nem történt volna semmi
mintha minden megtörtént volna
elegáncs
és képtelen trappolnak a bakkancsos igék
kis kék hátizsák mindegyiken
(tégglával tele)
trappolnak libasorban a papír karsztján

(1990-1991)

**[szabad kis zsandárversek]
MAGÁNKÖNYV**

- 1 fut mint a fű a pentameterben
s lány a vetés japáni selymén
- 2 a haikuból villan ki arca -
de nem is arc az
derű a törpe fűz
három vesszőjű koronájában
- 3 a legrosszabb versekben találok újabban
azt amit a versek lényegének mondanak
a vadállati üvöltést
az ablakokra nyíló ablakokat
dudorászást az elektrogafikákban
s mindenféle magán szentháromságokat
ítéletidő tombol a rossz versekben
és a bérfosók kara
annyi a gyilkosság mint a pelyva
a hasonlatok meg szégyenükben
emberszemüket véresre dörzsölik
- 4 cseresznyefa
ha kimondom: cseresznyefa
már nem a viráglomb alá
hanem egy szó árnyékába állok
- 5 arról ír mondja
míg szemmel követi a szonettekben
kirepülő darazsakat
arról és csakis arról
milyen tehertétel a szakma
a verstudás akkor
ha nem tud többé írni
mégis ki kell mondani
valakinek hogy nem
mondja riadtan
hogy nem a versekbe húzódott be a vers
s az önmegszólítás a szakadék fölött
és a trópusok pokla mit sem ér
ha kipusztult a szavak istenférge
- 6 szeretem a rossz lapok talapzatát
ha benőtte már a moha
és az aranyuzmó térképeket vájt rajtuk
érezem ahogy kiosonnak az időből
kireszelik magukat
és elfelejtik mohóságukat
ezekre a talapzatokra

néha visszaszöknek a szövegek
az egyik holdfényben zuhanyozik
a másik napfényt vetít magára
de a legtöbbjük csak motyog
tíblából
és nem akar se bölcs se ütődött lenni
megelégszik a fonnyadt tölcsérgombával
hogy két méterrel tágabb a horizont
aztán elfeledik a lapokat is
a rotációsok festékszagát
a szerkesztő ánizsillatú ceruzáját
mert ilyenek a szövegek
a talapzatokba végül erdő költözik
nagy lombok suhognak és széles árnyak
anyó is kerül áfonyát szed
rőzsét köt
csíkos vadmalacok hátát vakarja
és nem tudja hogy ő egy metafora

7 az ismétlésekkel mindig baj van
egyre mélyebbre fúrják magukat a húsba

8 miféle koszlott múzsa *ez*
miféle áporodott szagú alak
folyton magára mutogatva
szólongat másokat

leharapdálja a körmeit
a körömágy bőrét kikaparja
kapkod és papírrepülőket dobál
elálldogál

- negyedik javított kiadás -

a könyvek sárga házainál
miféle riherongy múzsa *ez*
szederágra veti a gúnyját
a tarlón sziszeg
ha báli cipójében tipeg

azt mondja ő a veszélytudat
ő a tudatlan és a tudatfölött
és a tudatalatt

(a jónevű költő röhög
földarálja a termelés
nem tudja már mi a sok
nem méri mi a kevés
nem érti ha van
ha nincs miért nincsen ára
sétál a római Magyarországon
a napokat számlázva
bálabont tenyész
és lesz a nemzet ostobája)

miféle mocskos múzsa ez
aki hogy szüntelen magára mutat
ki- és megjelöli belül a jónevűt
előráncigálja
és azt mondja ő a veszélytudat
a kamillaszemben az iszonyat
ő a tudatlan és a tudatfölött
és a tudatalatt

- 9 hányan tolonganak a horizont kötelén
számolgom mint pasztillákat a beteg
és csudálom a nagy nyitogatásban
senki aki az égbe
senki aki a vízbe
pedig ugyanaz a mulékony kékség
a horizont alatt és felett
a horizont akár a csapóajtó pereme
kétségtelen

- 10 csak annyit tudsz
a nyak jobboldali görcse kővé változtat
a látótér fele el (*jobbra el*)
az amit a világnak hívtál széthasad
ez lenne az az ambivalencia
amiről újabban hosszú szónokok
és a hangszerek szólnak
akarni se akarsz tovább
- érzed ez sem végez veled
egyáltalán
senki ismerős sem lapul
semmi tűzfalra nem fut föl
a vérekes vadszőlő

- 11 Ez a domb Ez a nyárfa
Napfény villog És a búzatábla
Kimondja a kert első szavát
S a lonc ahogy fűzi át
a sövényen hajlékony magát
Ez voltam én Gyökérben laktam
Fű-fa-bogárban Száz alakban
A piros a szívben Boldog
mikor magukra mutattak a dolgok
Fecsegtem patak mód Ennyi
Jó volt pataknak lenni
S ahogy virítottam minden sorban
amikor pipacs voltam

- 12 részletezzem ezt a helyzetet
- a kérdés kampója
és semmi más készítés
a fapapucs tétován

kopog el a járdán
ha már nem látom meg
mi itt a szépség
csak ahogy elvonul
elvonul lódenkabátban
megroskadt vállal
a helyzet árnyalt
meglehetősen
kis szögeket ver a kapufába
és összekaristol minden ablakot
meg itt a hiány
és máris ez a televény tenyészet
ez a burjánzó mutatvány
a döntés az én dolgom
belakom vagy kiégetem
de megint kétértelmű vagyok
afféle lomha jelenidő
de utána
kanócon végigfutó láng
igében a martalóc
jó ezt előre állítani
a helyzet megfelel
magába fojt
mint egy hasonlat
mint egy főfájás
maradni ígéretnek
ennyi a jog
a jogom a joga
maradni versnek

13 a platíniumrúd
a szájpadi ér
hogyan mondjam ki

14 a gyorslírát elszakatol majd ismét
mintha nem tudnám
a részletek szűnhetetlen szét-
és összeszerelnek mintha szép költemény
vagy babzsák-fejű ülőbáb mintha
az állítmányban felnőtt erdő mintha
vendégmarasztaló fotel lennék
igen biccent vissza a gyorslírát
átlósan a chinon-doboztól
KGL-levelét súrolva az esőmosta üvegfalig
és vissza
az alkatrészekben úgy mozogsz
mint lottószelvényben az öttalálós
és újra futja a szobát
a furnérpalcok kopott peremét
belefüjtat a konyakpohárba

szertefröccsenti a jó mondatot
„alkalmas család voltunk” és
felszakítja a feladóvevény félcéduláját

15 nézem a sajtkövér sarlókat
az arcodról készült fényképen
és elképzelem amerikát
miféle időről beszéltél
amely mint mondtad dolgozik
és neked neked
legyen igazad
bár nem lesz az több önhitnél
és részletszegény

16 nem sírtam
nem
nem
csak szétdörzsöltem
szemem sarkában
egy most nyílt pipacsot

17 elképzeled így reggel
hogyan állsz majd a délután gyújtópontjában
kissé vasárnapiasan mégis lazán
fedőneveket találász magadnak
egyik-másikban meghentergőzől
kutyaként a macskaszarban
és szavakat találász a vendégszeretetre
és szóbogarat a főnevek alatt
így reggel
a délutáni főnevek kövei alatt
nyüzsgő fekete-pöttyös férgeket
hiába tuszkolod át a múltba
átfordul ismét jövő időbe a helyzet
s bölintasz rá egyetértőleg
ennyi

18 mit kezdjek ezzel a várossal
hiába helyezem a térképre a hamutartót
kivillog a csikkek és az üveg asztráteste alól
áttúrja magát a hamu vulkánkupacán
vállán bakonyzöld hátizsák
lecsatolja felveszi
ha ráterítem a napilapot
hamarost kiül egy főcím erkélyére
mereven néz rágyújt mormog
mint aki elfelejtette hogy ő egy város
a fennsík királynéi városa
nem teher neki a hamutelt tartó
átbúvik minden jelképtáron
lukakat hagy maga után setéteket

(nem történt semmi)
hátizsákja kitömve
akárha szabad nagy útról jönne
akárha szabad nagy útra menne

19 ezek a fenyvek
az apácavölgyben
mintha riadtan
mintha gatyában

20 avantgárd versben a szavak
másznak ennyire kényes biztonsággal
ahogy ezek a patkányok a villanydróton
a szürreál érkezett a barokk városába
csapatostól
lődörögnek és vinnyognak
talpak vízjele a székesegyház padlóján
a patkányok rákaptak a tulipánhagymákra
nem elég nekik az ereszek sok csimasza
agresszívek mint a
hosszú kések haramiaversek
és bűdösek akár a földfaló virágok

21 a haját szellőzteti minden délben
kukoricasárga és nyolcvan éves
de mondja még nő
fehér ruhában viszi
a verőfényben a dombra
a húszemletes ott éppen
keramitfekete
csillogó háttér
delente láthatja a város
kukoricasárga
kukoricasárga
világszép

22 a Gyilkos Asszony a legjobb
kertvendéglő
júniusban és vasárnap
mókus is van
meg forrásfő és patak
a titok töre kivillog

23 szétoldja
zöldüveg csontját
megomlik
a történet a nyelvben
és a mályva nyerslilája

24 én nem értem ezeket
elég elfordulnom és máris
mindenféle hasonlatok költöznek beléjük
belakják a mondatok oduit barlangjait
megkapaszkodnak a résekben
behasalnak az igék közti arénába
dúvadak koszosak és kötekedők
egymással sem férnek meg
nem hogy az idegenekkel
szó ami szó nekem nem hagynak helyet
ha közeledem lábikrámba marnak
letépik hüvelykemet
s obszcén megjegyzéseket tesznek
de hagyjam csak magukra
félelemfelt vonyításuk fölveri az éjszaki várost
és szétrajzanak a zsebtükrökbe
napra nap egyre bűdösebbek

25 a benjaminos fikusznak
nagy tapasztalatai vannak
ismer vagy tízezer könyvet
skandálja az óangol disztichonokat
és megkülönbözteti a sopianae-szagtól
a multifilter illatát
talán azt is tudja
hogyan nagy lászló multifiltert szívott
és szabados árpád is azt pöffékel
némi fogalma van a létezéstől
ezért bölcsnek mondható
ha nevezhető ennek az
akinek tere
nem terjed tovább egy cserépnél
újabbán róma képeire hullatja leveleit
stendhal naplójához ér gallya
ha segít neki a huzat
rólam is lehet ismerete
de erről nem ad jelzést
a sötét felé fordul
mindahány pajzskemény levele
ha költők látogatják

26 paloznak-kő lépcsőn fut
iramlik fölfelé
vörös mint a vulkanikus kőzet
mások almádinak mondják
mert ott színesebb a szőlő levele
a gyümölcse meg násznagyfekete
csapkodja meztelen talpát
így fut a drámákban a görög tragika
az ablakok kórusa áll mögé

nem beszélnek
a félelem labirintusáról
válláról ellebben a mítosz
kezéből kihull
szétloccsan a gránátalma
a vörösek gyakran találkoznak
a tócsához szállt galambokat
szétrebbenti
és nem hall szavakat
hervay

27 A sormetszetig hasad Elreped
Tovább Hogy kifordítja a kés
a cukros húsból a magvakat
fénylenek akár a jambusok és
nedvesek a piros hűvösében
Nyár van és tarlósza
fénycsíkt darázs Meglékelt szonett

28 az elhagyott írógép
felcsattan még éjszakánként
ahogy rálép billentyűire
a lakást bejáró kutya
és díjakat osztogat

29 ma hollandkék
tegnap svájcsárga
előtte németokker
az omo mögött
halszag
nyugatszín
tíz évvel vagyok
magamnál fiatalabb
ti rongyok

30 nem világító tömb
vékony karéj sarlónyi ív
a bokor alján
ennyi maradt az éjszakából
épp hogy belefér egy puha macska
betekerve a mocskos kékbe
délre tökéletesre fakul
ha nem lesz felhő el is tűnik
ilyenek a júliusi napszakok
már csak ilyen mértékűek a dolgok
a sötétben mutatta magát
mekkora mészködaráb
forró testéből sugárzott
mondjuk félmillió év
most szétfakult
hát gyorsan belefeküdt
saját múltjába

nem válaszol gyíknak
pajzsos bűdösbogárnak
azt se tudja
mellette virrasztottam
hogyan nézve
az időt tetten érjem
mikor felfénylett
és megfürdette tagjait a hold
zsíros fényében
ráejtette tollát a szajkó
majd a vérbükk egy száradt
színvesztett levelét
a hajnali szél sodorta el
akkor már késő volt
megtapintani
hiszen a bizonyosság
beszennyezett

31 egy szőlőfürt érik a falon
balácapusztá átriumán
ezernyolcszáz éve
szépen borostyánosodik
nem tud semmit a peronoszpóráról
nem tud a paticsról
levált a tőkéjéről
nem tud az elhalt istenekről
forog a fajszi fényben
utánozza a sakálok
sivatagi szemét

32 a málladék
a salétrom térképei
a páfrányos nagy terek alatt
egy egész téglamúzeum

33 csak szétvirrad
ez az éjszaka
kigurul
hártyás magházából

34 kisózott orchidea

35 átmegy a madárbirsek házán
az óváros térre aztán jobbra
a francsics lépcsőn le
a püspöki nyaralóig
az egyiptomi királynő
a sédnél napozik
a vágóhíd korlátján
befonja a haját
kibontja a szél
hallgatja a borvidék történetét

épp csak megérinti az eseményt
hagyja hogy átlépjen
a csonkolt kőrisfába
közelít eltaszít
enged az ellenőrzésnek
nem tud
nem tudsz
nofretu halat eszik
szopogatja az uszonyokat
és ellenőrzi
hogyan bontja-építi magát
a séd tükörén a város

36 kikopog az írógépből
a betűkarok alól rám szól
szőrmók ugye jól látsz

37 csöndben kitelik az alma
mint a hold árnyékos oldala
pirul és forog a fohász
fehéredik a mész a házfalon
s aki a tételek mélyére ás

38 a levendula nem tudja
illatból van
és csurom kékből
hiába a találkozás
ki a hibás vagy nem hibás
a levendula nem tudja
kékeket napoztat szirmain

39 becsomagolt szárnnal
a költészet
(a létezési forma)

40 ha a mai
kontinentális napot följegyzem
semmi nem marad belőle
megvagyunk így ketten
a verssel
szorgosan írjuk
és nem írjuk egymásról
a rövid sorokat
utáljuk a másikat
ha megint bölcs -
mintha a tetvek
közben nem szívnák
a vérünket
mert nekik is
kell a tinta
egyébként a versnek
kék a vére

az enyém meg piros
a tetvekről
nincs több mondandóm
a versekről sem
de hogy a vers
rólam mit állapít meg
az maradjon titok
mondtam: rajta is
nyüzsögnek a tetvek
holott országos jogú
amint én is
országos jogú költő vagyok

41 a tiszavirágnak
csupán a neve gyönyörű
de minek kell
festett szódoboz
hat órás (ha hím)
húsz órás (ha nőtény)
létezéshez
s ugyanaz a doboz
miként lehet két nemű

42 sortalanító

43 most eltaszítjuk magunkat
el a tollszagú tárgytól
repüljön

44 amikor elhullt a haja
kikopaszodott az ágyéka
vette észre hogy beteg
fekete pöttyök lepték el a bőrét
csúnyák és viszketegek
kimúltok egyszer
e bibliofil világból
simogatta végig a könyvgerinceket
atkaszagú szobájában
már enni sem akart
nagyítóval hajolt
szórtelen karjára
silabizálni a vérszívó betűket

45 kis szarvaim nőttek
már csak ilyen az éjszaka
pedig motyogtam hajnalig
a kőben kő
a párkányban párkány lakik
a pénzben a pénz
így vagyunk érvényesek
a köd a várost visszavonja
reggeledek

46 poézisprotézis
protézispoézis

47 megvettem a naplót
benne van négy tonna nyers hús
rejtélyes körök a gabonatáblában
hogy felrobbant egy tyúkól pápán
megvettem magamnak a várat
a júliusi vár hasonlít a baromfiketrechez
a tyúkszar pici tornyaihoz
cipelem haza a naplóval együtt
este jazzkoncert lesz a piaristáknál
mondja az újság
a sorok mögött hangolnak már
hallom
és hull a véres angyaltoll
a pestisoszlopnál

48 szétemészt a város
mondja a mester
a fennsík peremén
mintha neki nem lenne városa
figyeljem
hogy hullnak a bosszúversek
szálkás darabokra
végül összeesik
az olajzöld szerkezet
a lombokat elbontják
bakony
bakony
hová tűntek a te betyárjaid
és kik ezek a veszprémlakó
szabad kis zsandárversek

49 az eső dolgozik
súrolja az ablakokat
nedves ujjain
a munka mosókesztyűi
magáénak fogad
a hely átbucskázik fején
és helyzetté változik
piros damilokon lógok
preparált xilofon

50 van pont amit meg kell jelölni
meglehet ez is önreflexió
kompakt és idegen
csupa ideg s érzékeny félszáz
amilyenek a versközépek
a kutyák a létterük határát
a határt jelölik vizelettel

(s tudják az élet terében
létezik egyedül a halál)
lúgarany marás
a beszéd szívében

51 el vagy oda
repetitív araszolok a falépcsőn
megint csak fölcsévé a nyikorgás
egy árbócerdő hajnali zaja

52 hótól hóig végigjegyzetelni
kimérten a dombot
háttal a püspöki palota
idióta sárgájának
pedig a grafítszálas füvek közt
más sem nő
szorgosan váltogatva egymást
mint gombvirág varádics tejgalaj
varjúháj
csupa sárga virágú növények
nagyritkán az álmatlan kikerics
ekkorá egyensúlytól
már mások háta is beszakadt
a sárgákról nincs mit mondani
februárban kezdik
s kitartanak novemberig
mindegyikből ugyanaz a szelíd tekintet
ugyanaz az öntudatos erő
maradni
itt
az okkerek mézgák borostyánok
tigrisszemek kadmiumok tárlójában
a ceruzához cövekelve

53 volt hogy filmekben éltem
de kopottra vetített mindent
a sánta mozigépész
nem maradt belőlem más
mint végtelen esőzés
cellulóz-sercegés
és apró szorgalmas függőlegesek

54 szagolgom a könyvsarkot
mint a kutyám a kerékvetőket
mégis kinek a territóriuma

55 forgatom a part
magányos halcsontvázát
piszkálgatom a csigolyákat
harmincnyolc éves múltam
lassan
már csak ajánlott verseket tudok írni

tudom ki a megszólítható
a csontok vakufényében

56 mindenféle téziseket
mint az akác az ablakom előtt
állítok szép kis bukolika
butélia
szagos üvegce

57 a papírhéj alatt
mészsötét - kapargatom
késheggyel a történetet

58 vannak szajhák és vannak történetek
persze nárciszvízzel lelocsolva
este különösen szaglanak
akár az egzóta növények a kék tónál
ahová sosem juthatnak el
a szajhák és a történetek
hiába másolgatják magukat
bedörzsölik magukat minden fehérbe
a fehér buckái közé bújnának
hátha kerül közelükbe kemény férfi
aki csak értük
aki csak velük
piros csizmában sétál
aranylánccal a nyakában
és tiszteli a puccos pinát
az árvaházi történet lábaközét

59 átolvasom az éntelenített könyvet
a lapjai közt homoki ágasliliomok
mindig szerettem a ritka növényeket
a kertem is tele ágasliliommal
július közepén holdtöltekor
ennyire egyszerű minden
áttetsző vízjelek mögé nyúlok
minden lapozáskor

60 a gipszangyalok kiültek
a szemöldökfák fölött napoznak
kifakul tőlük a tér
a házfalak szétosztják sárgájukat

a gipszangyalok szárnyai
belelőgnak a falba
faragott kövek közt kavargják a port
nem tudnak szabadulni
vergődnek
de az arcukat boldogan
odatartják a verőfénynek

ha odatapasztod a füled
a középkori ház
fahamuval töltött falához
hallhatod a szárnyak verdesését

61 a zengőlégy
arannyal futtatott szárnya
propellerként
zúg csattog
a szarcsomó fölött

62 a háztetőn fehér talpnyomok
hajnalonta jár a palán
két nyakfoltos nyestet sétáltat
araszol a gerincen
míg el nem nyeli a szecesszió
belekotor a kéménybe
csókatollért kutat csókavérért
reccsen a tető
ránk dül a ház
matulka pék sütőháza
ahol lakunk csupa liszthiány minden
és vajas kifliillat
nem tudjuk kibeszélni
nem tudjuk visszacsúsztatni a régi időbe
amikor a pék ízikkal lobbantott lángot
a hajnal kemencéjének hasában
és inasokat terelt a dagasztáshoz
s köményt pörkölt
hajnalonta jár a palán
ötvennégy éve neveli a nyesteket
a nyestfárok alkalmas kenőecset
nem áll össze a cukros víztől
és nem nyomja meg a kelt tésztát

63 a kátrány tavait
hiába kerülöm
a kerülő utakon is
vikszolt kátránytavak
veszprém veszprém
dudorászom
oda vissza
sötét tükrökben nézem
bizánci freskóidat
és a zárókő
véres pelikánját

64 bámulom a szurkot
vonszolom magammal
a széntégelyben
megcsalom a színeket

öcsi ez veszélyesebb
gőgösen
bámulom a szurkot
mint gyapjúlepellet a vállon
az uralkodók barátsága

65 a cigánymeggyhez senki
nem mászik fel a vároldalra
pedig a kövek közé nőtt fát
minden turistakalauz
minden album
minden útikönyv megnevezi
százezres példányban látható
ahogy szappanhabosan virágzik
érik
aszalódik
vetkezi leveleit
ismeri a tömegek nyelvét
megúsza az összes felfordulást
de ezen a nyáron
már másodszor vérzi be
ökörvérrel telt gyümölcseivel
a sziklafalat

66 felhúzni a tisztára nyalt bundát
a kertfal tetején abban játszani
éjfél előtt egy órával
éjfél mögötti egy óráig
a tusfekete házak közén
puha árnyak közt vinnyogva
két félvak kölyökkel
mintha nem is az óváros téren
még csak nem is a halpiacon
de valahol a várárok előttben
amikor a bakony a hősi kapuig ért
pont ott és akkor
visszabújva vagy ezer évvel
tisztára nyalt bundában
(nyílsebnyi pecsét a nyakon)
mint a menyét

67 az esernyőfenyők nem szívelik
a piacos várost
a tűzvészben az alapító okirat
és a lexikonolvasás szépségeiről fecsegték
a tobozok akár a bombák
a tobozok akár a lángkalickák
a tobozok verték szét a zsuppokat
a füstkéek locsogó selymén
mintha hasonlatba beültetve
avagy a pó deltájának

sóélénk homokján
karonfogva cholnoky viktorral

68 a három cholnoky
vászonzakósok és viaszarcúak
a három fivér
a délvonaton érkezett
köszénhamuval beszórva
(mi más lenne az utazás-szag)
és a restiben lóhúgy-sárga sörben
mosdanak
a három cholnoky
fügét vesz a paloznaki kofánál
másnapos gyomorra zöld fügét
bricskán kocsiznak az apai házhoz
de előtte még egy rundó
csak a szex és csak a halál
ami érdekes
a csak
gombszemű csókafeje

69 a melegben leolvad az agya
házhoz megy az agyolvadás
mint a nagy eszkimó-fagylaltok
jeges kúpján a hőség
csúszkál és csöppen
a szürkeállomány
de hol az a korallszín
kié az a nagy nyelv

70 a nyár
nem fér be a szonett ketrecébe
kilóg a szárnya
ki a farkatolla
ki a parázsveres taraja

71 a füge a legszebb gyümölcs
ónixtestbe foglalt mézopál magok
mozdulatlan július
(a füge
cukorba dermedt
zöld pocakos buddha)

72 a nagy fehér árpádházi király
akár a nagy fehér főnök
áll a szirtfokon
szellőzködik
a nagy fehér
és lóg a töke
a viaduktról is látható
hogyan lóg
bele a sédbe

vérbélű mint az olasz lányok
akik nyitott alfa romeón jönnek
bámulni a nagy fehér árpádházit
és fényképezik
viszik emlékébe a látványt
cipelik a feszes
bársonybugyellárist

73 tizennégyszer szúrtam bele
a *vershúsba* a szót
ha a *fivért* nem számolom
éppen tizennégyszer
csurom *vér* minden
akár a ház előtt fekvő cigánykölyök
úgy járta át a sok pisztolygolyó
mint ürge ólomkukac
széttúrta a testét
járhatok térdig *vérben*
dagonyázhattok *vérben* veszprémversek

74 a legtöményebb cserlevél
árnyékába állok
ahol zuhog a tus

75 mennyi anyagból áll egy mondat
sejti
ráesett a jelző téglája

76 a város
macskaérc és macskaszem
forgunk fekete szőrben
sötétben
elbántunk egymással
azt hiszem
jól hiszem
ez a sötét
- biccents rá
úgy legyen
kigördül a zörgés
a cseresznyemagból
megtörténtünk együtt
nem történt semmi sem
ez a volt
- ennyi a házunk
mondjuk hogy
csak erre vágytunk
kapaszkodj belém
röghöz a rög
nyúlj le ha lenyúllak
röhögj
ha röhögök

77 a fügékben összetört a zöldüveg
a fuga a barokk
a süveg
cukor

ez volt már mondható az alku
és nem is szűk
markú
ezért a sav- és szóálló én
ek
táncolnak benne a legény
ek
kemény
ek

gajdolnak a barokktól részeg
en
rontják a fugát mérges
en

sapka helyett rajtuk cukorsüveg
süvegek alatt sötétzöld üreg
ek
mi ez ha nem klorofillszárny
mi ez ha nem üvegbakancs
csak befele csap
kod
és befele lépked

némelyikükben kettő kettő
némelyikükben egy
egy

csikorognak a törmelék
ek

78 jön a dal
egymásba nyitja a tükröket
kilóg innen s máris belóg oda
nyit és zár mint a mondatok
pedig csupán dallam
a vízhi g időből
belefűj a szújáratokba
az üveget átjárták a velencei szúk
a foncsorba nem mertek bemenni
a régi dal se mászik a foncsorba
ezüstös lenne holott csak fakó
fakó minden kozlott hét
a hárs hónalján a szőrök
fakó fakó
ónvessző alatt a rajz
minden ami hasonlat akar lenni

nem szeretem
az alattomos nyelvtanodákat

79 azt üzeni hogy elköltözött
vissza a himi-humi részletekbe
bele a fanyar somtermésbe
a páfrány bolyhos hasába
mert nem akar több lenni
sombogyónál
görcsnyi húsnál a zöld gyomorban

80 ne félj
visszajönnek az elkötelezett versek
csizmájuk alatt recsegnek az ágak
felverik és összeterelik a zászlókat
magukkal hozzák dubrovníkot
a cirill- és metód-szigeteket
kenyeret adnak a szákból
a lovaknak és a menekülteknek
és a tábortűz mellett
a komakútnál döngetőst járnak
menyecskék is kerülnek hozzá
akik elkötelezett gyerekeket akarnak
szép históriákat
kuba meg mongólia felszabadításáról
fényesre dörgölt almákat
amilyen ez a századvég lehetne
ha fölteszi pörge kalapját

81 huszonnegyedjére is
mint a vályogvető gödröknél
szalmaszállal felfűjva
a békakirály

82 füst milán alkonyvég érkezett
a pártbizottság sofőrje emelte ki az autóból
és tolta a hősök kapujáig a tolokocsit
rizlinggel kínálta a kocsmáros
vélte ha weöres sanyika megitta
milán bácsi is szeretni fogja paloznaki borát
de kiverte a pergamenszáraz kéz a poharat
harakolt és nyakára igazgatta a sálat
nézte a püspöki nyaralót
és a cigánylányok délvidéki meztelen lábát
sört kért talán pikolót
nem tudtuk hogy szereti a keserű ízeket
a paloznaki rizling a legkeserűbb bor
mondtuk is neki
s hogy kálnoky laci bácsi vesebaja ellenére
is ivott belőle egy pohárkányit
a füstnél nincs keserűbb dohogta
sanyika meg laci csak igya

akkor se lesz elég keserű
nem lesz olyan tigris-sárga
mint a csapolt holstein vagy a friss
fokhagymára kortyolt kőbányai világos
világos

83 a vécés néni tükreire vizelni
annyi hogy nem te csináltad fel a lányát
kipisálni mi benned összegyűlt
az éjszakaszagú aranysárgát
ha a tükrön végigcsordul az ember
eszébe se jut a tükör mögötti vécés néni
a centiméterrel meg azzal a lapkivágattal
amelyen a lánya hasán a fejetlen férfi

84 akár a várúrhölgy-vállalkozó
a kapufülke pénztárgépében
lassan elmatatni a puha kéményekben
szétszálazni a tollseprűt
megtapintani a csókafiókák begyét
és elképzelni
agyagosként
belenyúlni minden anyagba
a sötét alján
érmék után kotorászva
milyen agyagosnak lenni

85 a török lacinak van egy dugója
ha szólítja mintha az enyémet
a névben nincs különbség
csak a két dugó között
az egyik fényképek közt ugrál
és nem tudja mi a jambusugatás
a másik elboldogul a polcok között
kihúzza zalánt és nyalja
a hagyj még időt
a szerkesztőségben is zalán csóválja meg
és sebők zolit a szőnyi alatt
s török lacinak örült
le se ugrálta a kolloidrögöket
de már tudta a nevét
telekiabálta vele salaföldet
betömködté dugókkal a falu utcáit
mind az ötöt
és a pajtatárlathoz is maradt neki kettő

86 ha úgy fordul az idő
az ablakrésen
a spaletta szárnyközén
besurranó fényben a meisseneni kancsó
megint tengerre vágyik
miféle szabadság ez

a padlósszobában
ahol vitorlaszagúak a vásznak
s az akvárium mélyén
rongyos ion saláta

87 selyemköpenyében

a hölgy visszajár
(kiizzik belőle
a nyár
csípőjéből
a csont)
elefántagyar és ében

a hölgy visszajár
dúdolja
ezüstnek lenni jó
ha egyszer úgyis meggyőn
ha egyszer utolér a hó

a hölgy visszajár
szétdúlja a naptárt
vázlatol
(hol vagy te halál)
ötöl és hatol

88 fakul a nefelejcs a vers anyagában
kérded kedves ez mind mire való
s hogyan szól az a szó amitől hajnal lesz

89 azt írta

hogyan lesz egy saját szigete
és minél mélyebben megy vissza az időbe
annál biztosabbnak látja
az azúrkékben szétoldódó magánszárazföldet
a sárgásfehér sziklákat belepő népes fügefákat
egy-két kristályvirágbokrot
rajtuk a gyufaszálnyi gekkókat
a gránátalma lédús molotovkoktéjlait
a ciszternát a ház alatt
víz fölött sziesztázni vágyik
azóta minden nap írja
lesz saját szigete az adrián
tavaly majdnem vettünk egy közös házat orebicen
onnan kiválasztható a földterület
amely marlon brandónak is megfelelne
aki a national geographicból választott
magának egyet (ezt is megírta)
és naponta araszolgat vissza tíz-húsz évet
amikor még karnyújtásnyira volt a sziget
és nem ottó a legtöbb költő vajdaságban
én meg hiába magyarázom gyerekként neki
jobb lenne marlon brandó lenni

a marlon brandóknak egyébként is
mindig jár egy sziget

90 apró és hideg tükör
evés után nyalja
pörgeti orrával
kutyáknak
ez a legnagyobb kincse
ha sétálni akar
foga közt hozza
akasszam nyakába
a veszetség elleni oltás
bilétaostyáját

91 azóta mindig kicsi mondatokban győzők
hogy reggel elöntötte a kék a várost
kék lett a séd
a forrásfőnél döntögették bele az anilint
kék lett a vár
mert porfesték szitált a szélviharban
elfoglalta az utcákat a katáng az encián
így tornászta magát vagy ezer méterrel
feljebb veszprém
bele a légszomjba
oda
a hollók acélfényű szemébe

92 műből műbe vándorol az olló
itt a fémfény ott a hús nikkal
amott meg kibeszél a darabolás
anyám szabja mindenütt a szoknyát
belevág a nemes anyagokba
szopogatja a mentacukrot és nyes
ül a vásznaknál semmi több a dolga
hozza innen a fényét onnan
a nyiszitolást
mindig megtalálja a művet
ahonnan egy ollódarab visszavehető
szép kis kóceráj
tegnap a zsírszódából
ma reggel a kristályvíz palackjából
kilopóznak az életből a haszontárgyak

93 egy flóriánt sodor magával a vers
ahogy zúdul át a hősök kapuján
megforgat koncertjegyet elhullott szandált
viszi a tufatestet
(telített parasztbarock)
átmossa mint névmás a mondatot
egy flóriánt sodor magával a vers

94 majd felnősz te is
hasonlattól a vers
vagy cselekménytől az ige
és megtudod milyen felnőttnek lenni
hagyd és ne hámozd a barackot
sprőd az angyalok segge
de hogy lecses
azt még hagyjuk
hogyan rosszul aludtál
és dúl-fűlsz
lesz majd olyan nap
mikor olaszországba indulsz
most kapkodd a lábad
te hatéves termetű
és hidd el apádnak
nehéz a kezén
az a meggyszínű
üvegkesztyű

95 gézirat

96 nézd
egyre nehezebb minden megszólítás
s az ilyen esős októberben
még súlyosabb bárkihez odafordulni
mint mondjuk decemberben
vagy márciusban
végül is alig találkoztunk
a fiadat kérdezném
de most nem tudom
reggel telefonon hívtam
de autót javíttat valahol
értem
kell az elfoglaltság
most eltűnik majd néhány hétre
temet és temetik
és beleveti magát egy-két nőbe
meg szenved
mert ráébred
nélküled
milyen magányos
én nem tudom
milyen ha
és nincs ki többé a téglagyárban
kubikolna
utoljára küszöböt lakkoztál
és minden belépő után ismét
és morogtál
senki sem tud tisztességgel
a küszöbön átlépni

97 bolyongás mindig
a rőt harasztosban -
az ingerek visszabújtak
a csigaházakba

98 magába zár ez a szoba
csapdába kerülsz
és mást sem betűzhetsz hétre hét
mint az írógépedet
mint a poros lapok üzeneteit
holott rángsz mint a csapdába fogott patkány
egér
vagy bármely pici rágcsáló

99 magához ránt
és tekeri testét

100 a harmadik szem
nem a valóságra tekint
befelé néz
forgatja magát
sehol nincs a pokol
csak a vesztett valóság
a harmadik szem
hasonló a félszeműek szeméhez
megtört és riadt és
opálos

(1992-1993)

[38 fekete oszloptuja]
SZABADOS-ZSOLNAI-ÉS GÉCZI-MOTÍVUMOK

- 1 ha nem látom éjszaka
akkor
hogyan is láthatnám nappal
- 2 átnyúlkál a határon
a parolinok között zölden
érinti az óriásplakátokat
óriásokkal könnyű
óriásnak könnyű
könnyű mint az argon a körtében
az óriásargonnak az óriáskörtében
ezért nyúlkál a parolinok között
át a határon
s kis csíkokkal
zizegő papírspirálisokkal ujjai közt
nyúlkál vissza
magába
- 3 verskonzervekről álmodom
súlyos
aranybarna dobozokról
akár a marhamájkrémek
amelyekbe bezárult
s most ott legel
hosszú szálú füvet és lósóskát
egy tízezer adaggá
porciózott tehén
- 4 hajnali ötkor
pizsamában indítani a verset
amikor fölhúzva a fegyver
- 5 pici hajdú a sorvégen
terpesz áll ott a törökök óta
- 6 kifényesednek
a kések a halak a szemek
(EGYET JOBBRA EGYET BALRA)
mint az alfa
mondd melyik évszázad
táncrendjében élünk
- 7 a jelző az
s az a rododendron
amit a jelző-
s rododendrontársak
annak tartanak
mondhatta volt
avagy mondta is

- 8 eljött az idő
hogyan középverseket írtassanak
mindenfajta politikusok
a politikusok szeretik a verseket
és nem zavarják őket az olvasásban a rímek
a rímeken fel lehet gyalogolni az éjig
- 9 a naptól felsértett
dosztojevszkij firenzében
írta a félkegyelműt
azóta csorgó nyálú bolondok
fixálják
reggelente azt a palotát ahol
mindenki azokra a pittis
síkos-lejtős mondatokra vágyik
amelyekre én is
- 10 a permetező esőben
ahogy a nedves eperlevelek között
megérintettem a rózsaszín
duzzadt-kemény mellbimbókat
- 11 a ruppert-ház kutyája
reggelre a gramofontölcsért
egy gramofon fehérselyem tölcserét
húzta a fejére
azzal sétálgat az erkélyen
abból kiabál
széthangosítja magát
mint az a kicsi apáca
a keringőbe burkolózva
ott
a püspöki palota teraszán
- 12 nyolcszázhusz kilométerre
velencétől
hogyan érem tetten
a pinában a tengert
- 13 (megindul a szerelvénnyel majd visszatolat
fel-alá jár a vonat a versben
ezüst hernyógubókat meg propánbutánt
szállít egész nap
zárójeltől zárójelig)
- 14 mindig foglalkoztatott
az érgörcs versformája milyen
hogyan zsibbadnak szét a jambusok
fut szét a fájdalom
és miként csomósodik egybe
mint egy jó szonett
mint egy hosszúvers

mint a májusi viharban
a fekete oszloptuja

15 tyúkbeleket rángat a vásznán
rendezgeti a bűzmeleg csöveket
a teremtés vére lehet
kadmiumsárga

16 törik a házat zúzzák
négy éve hiszem
abba a házba megyek
az óváros tér sarkára
ha kell vérehulló
fecskefű
a boszorkányköpetre
törik a házat zúzzák
acélmarkú gépek
ütéseik nyomán
spriccel-ömlik a sárga

17 duinót feloldotta a pára
állapítom meg a fényképen
nem hoztam a kastélyból
a nárciszlébe fült kertből
haza semmit
kiázott a képből a látvány
csak az ablakok látszanak
hegyükön álló rombuszok
harsak akár a szabados-képek
mohópiros pinái

18 annyi fegyenc lopakodik
arcra húzott köpenyben
ölni se elmenni se
éjszakánként mécsest gyújtanak
a setét könyvlapok közt
ahol laknak

19 beleakad a tüskés metafora
viteti magát
farkas vagy farkasfog
a kutyában s a kutyaszőrben

20 ez az isten barokkba öltözve
a zsebében kotorász
makkol

21 megértettelek téged -
te száz naplementét
egybefogó kisantológia

n1

22 a sörben alszik a gepárd
a sörben a gepárd sárga szeme
villog a fénye mint a paszomány

mint a téren a térzene
a gepárd szűk tekintete
a sörből lustán rád tapad
összeugranak csomóba állnak
csonkolt gyomorként a szavak
ez a sárga lehetne olyan
ha a holdperemről a denevérek
fülledt éjszakában hangtalan
a tűztorony őrfényébe érnek
vagy olyan mint a repceföld
ha ott marad benne a délután
amely közepén te és egy lány
szerelmes fiatalon és sután
ez a gepárdszem ily mohó
szenv- és könnyörtelen
fókuszában ott toporogsz
mint puskacsőben a képtelen
golyó melyet ha kilőnek
mire befutja a pályaívét
arcot s fagyott testet adott
a délutánt leélőnek
a gepárd komoran beléd bámul
és tekintetét senki nem bírja
mert a súlyok úgy zuhognak
mint a fény a húdra

mint a fények sok darázsa
ha belepi a remegő testet

23 aranyom

a boulevard beausolein ahol ráfut
az obszervatóriumra
az árnyékban elveresedő kőnél
ágyyira a lombvesztő őszi lonctól
alattam a fürdőhely
(mit törődtem én akkor a várossal)
ott nőttem elhullt magról
a hegyet is rólam nevezték el
rólam akit itt bolondnak mondanak
bár csak decens vagyok és gyöngye
a bodzák meg nyárfák között
mintha azok nem vágynának mind
valahová vissza
ami tájnak már a nevét se tudják
képzeld el a májusi
fehértömény akácot
úgy tömegével közönségesen
a virágfürtök helyett azonban
morzs kénsárga tojássárgákkal
hát ilyen az a hegyi erdő

én ilyen voltam
ráztam magam a misztrálban
(s az üvegek mélyén színek
fényesedtek)
remegtem ha lombomba szúrt egy cipruság
de a köre meleg szívvel emlékezem
északi pereme alatt jáspiszöld moha
a délin szélvájta apró taraj
kilátó a gyöngyház gyíkoknak
és ahogy rákúszott a délutáni árny
afféle veres volt
mint az ablak alatt ahol élek
a máló tetőcserép nedvesen
vagy hóhullást követően.
a decemberi magyar naplemente

24 a ménküfogós ház
feledte a szakmát
reggelre puhatollú
angyalt fogott
és hagyta hogy elmenjen
valamennyi villám

25 egy angyalnak sincs fásza
akkor pedig ezek nem angyalok
akik a leányágy vásznára másztak
s miért tapadnak a sistergő olajba
(vagy akrilfürdő az)
szétdúlják a csendéletet
lefedezik a ráját
s ha már verik a pöcsüket
a leánytalan képen
miért lóg kocsányon a szemük
miért bámulnak át a kuplerájba
miért fetrengenek a sistergő olajban

26 taszigálja az elvontat
a sziklaperemre
lenn csillog a plázs
kagylóhéjpora

27 egy dosztojevszkij ül a várfokon
sötét a haja akár a tujalomb
nemiszerveket rajzol
nagy szájakat
zöld tökű csacsit a poros úton
nincs kedve semmi a feltámadáshoz
ásványt szopogat sós hegyikristályt
tudja magáról hogy dosztojevszkij
eleget írt már
eleget

amit nem látott nappal
megírta éjjel
gyönyörű gyönyörű
ez a könyvtelen város
a kapufélfákra
angyalokat szögeztek
futórózsák keretezik
paloznaki köpárkányok
vetnek rájuk árnyat
gyere velem dosztojevszkijezni
gyere hozzám a litániába
suttog a királyné
fejéből kiáll a villámhárító
egyensúlyoz
seggén keresztül szúrta fel
a pestisoszlop rézdárdája

28 nem marad más
csak a bokrok
a bokrok alján a lassú heverés
s a mézszívű két hársfalevél
ahogy villog a májusvégi fényben

29 mondd
miféle üzenet
itt ez a töredék
amely néhány év tömegét
szétverte mint az ék

a szürkületben átoson
összefogva köpenyét
a nagylábú szél a városon
bronzsárkány alszik s a téglakutya
mancsán nyugtatja nehéz fejét
egymással forog titok és beszéd
mint két kerék
a kapu sarkán guggol
szekényikorgást hall a kerékvető
g-betűvé gondolja magát
pirosabb lesz a kő
a vár felhízlalja tömegét
majd a sötétbe beleoldja
kapuit
s az árnyak közé
húzódik a palota tornya
hogymint héjába a csigát
egy apró esti mozdulat
saját múltja odujába
hamarosan visszatolja

fogy és édessé kristályosul
a hasonlat és a mézopál
(élesebbé) válva
mint a bagolyszem borostyánja
örködik a mondat középpontján
a

30 egy vajszín féreg
rágta a húst
lukakat vájt és
kiemésztett mindent
nem marad több
enyves versburoknál
az is ideális forma
de hová lett
az élő nyersvörös
a puha vershús
hová
lett a vajszín
kicsi féreg

31 ahhoz képest hogy ez a költészet
nem követel semmit
folyton magára lapoz
beleér mások cellulózába
belenyal a mézbödönbe
ráborul mind a semmi helyszíneire
s felhúzza magára az órakabátot

32 pelyhekben hull a korom
hull mint az idő pedig
ez kéménykorom
számlálom a másodperceket
az elszürkülésen
szürke szürkébb legszürkébb
végül itt minden
elgránitosodik

33 csak a fákról szeretnék
motyogom hajnalonta
ha felriadok erre-arra
ismétlően
mert éppen az ablak alatti
fehér akác készül aszonnyá lenni
a madárcseresznye klorofillból
esernyőt növeszt
avagy a pincekurvát tömik
kitömik
s a hátán már búvik a két szárny
olyan angyal lesz

akiből kések állnak ki
a fákról szeretnék
négy-öt évig
annyi talán elég
de mihez
önmegszólító leszek kérdem
széles és nyugodt sorokat
amelyben nyakig lehet elmerülni
nem ezeket a fürge és remegő
nem ezeket a törtarany
nem ezeket a

34 az öt egybefogott
80 grammos
fatartalmú papírlapot
még átvilágítja
a hajnali napfény
az öt tuja-vízjel
egymásra fekszik
öt lapot olvasok együtt
ha hat lappal próbálom
nem marad más
csak a próba

35 itt a hetedik
csa-csa-csa

36 a vízpartokon olykor
erdőből kibontott cserefákra lelek
a zöld lassú tömegéből kimeredő
lombtalan cserecsonkokat
finom fátyollal sűrűn betekerve
a törzs a gally az ág
és mint az esküvőkön
permetez a mák a hernyószar
surrognak a mákban
a könnyű pilleszárnyak
a lombtalan fehér cserefáknak
az erdőszélen olykor
sietős
sietős mint a hattyúban a havazás
a havazásban a kivégzés
a kivégzés után a géz

37 ott ül a gyantaillatban
tizenegy ujjal
huzigálja a földből a nagyszál füveket
liliomporzót száraz fenyőtűket
fényesíti a farkát
hangol hegedül

38 akkor kezdődött
a temető-történet
mikor csókát lőttem
s a templom tornyáról
angyal esett le

(1993)